

РЕШЕНИЕ

№ 6270

гр. София, 08.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 68 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: АДЕЛИНА Н. АНДРЕЕВА

при участието на секретаря ВЕСЕЛИНА ЯН. ВАСИЛЕВА
като разгледа докладваното от АДЕЛИНА Н. АНДРЕЕВА Гражданско дело
№ 20231110162075 по описа за 2023 година

При условията на обективно съединяване (чл.210, ал.1 ГПК) са предявени осъдителни иски по **чл. 128, т.2 КТ** и по **чл. 220, ал.1 КТ**.

В исковата молба (наименована „жалба”- б.с.) **ищцата** Д. В. В. твърди , че работила при ответника по трудов договор № 122/27.09.2023г. през периода *от 29.09.2023г. до 05.10.2023г.* включително на длъжността "консултант продавач" в закусвалня в обект на Метростанция „Г.МВ Димитров” , „помещение № 1 на спирката на автобус № 280 посока Център до асансьора за метрото под подлеза”. Според договора ищцата следвало да работи по 6 часа на ден за трудово възнаграждение в размер на 600 лв. Според ищцата тя работила четири дни – на 29.09.2023г. , на 30.09.2023г. , на 04.10.2023г. и на 05.10.2023г. по 14 часа всеки ден. От ответника ѝ бил платен аванс в размер на 110 лв. Със заповед от 07.10.2023г. на ответника трудовото правоотношение между страните било прекратено. Ищцата счита , че за отработените от нея часове ѝ се полага трудово възнаграждение общо в размер от *480 лв* , от които следва да се приспаднат платените ѝ 110 лв , като остава дължимо възнаграждение в размер на *370 лв*. Според ищцата ответникът ѝ дължи и обезщетение за неспазено едномесечно предизвестие за периода от 07.10.2023г. до 07.11.2023г. за едностранното прекратяване на трудовото правоотношение от ответника , което е в размер на *600 лв*.

Искането на ищцата към съда е да осъди ответника да ѝ заплати :

- *непогасената част от трудовото възнаграждение* за периода *от 29.09.2023г. до 05.10.2023г.* в размер на **370 лв**, и

- обезщетение по чл.220,ал.1 КТ за неспазен срок на едномесечно предизвестие за периода от 07.10.2023г. до 07.11.2023г. за едностранното прекратяване на трудовото правоотношение от ответника в размер на **600 лв.**

В хода на съдебното производство ищцата поддържа предявените искове. При устните състезания в заседанието на 15.03.2024г. ищцата е пледирала за уважаване на исковете.

С протоколно определение , постановено в отритото заседание на 15.03.2024г. , е **ОТХВЪРЛЕНО** предявеното от ищцата искане за назначаване на служебен защитник.

Твърденията на ищцата , съдържащи се в исковата молба (наименувана „жалба”- б.с.) до СГС и в писмената молба от 29.02.2024г. до СРС , както и устните й твърдения в заседанието на 15.03.2024г. , касаещи плащане на обезщетение за временна нетрудоспособност („болнични”) от ответника са *НЕОТНОСИМИ* към предмета на настоящото дело , по което *не е предявен иск за плащане на обезщетение за временна нетрудоспособност* , поради което *НЕ СЛЕДВА ДА БЪДАТ РАЗГЛЕЖДАНИ*. Дори и да беше предявен с исковата молба (наименувана „жалба”- б.с.) до СГС иск за плащане на обезщетение за временна нетрудоспособност , този иск би бил *НЕДОПУСТИМ* , тъй като тези претенции *НЕ СА ПОДВЕДОМСТВЕНИ НА СЪДИЛИЩАТА* , а на административни органи със специална компететност.

Ответникът - "**** ЕООД *оспорва* исковете видно от изявленията на пълномощника му в депозирания на 03.01.2024г. отговор на исковата молба. Посочва се , че ищцата е постъпила на работа на 29.09.2023г. , отработила е пет работни дни и със заповед № 84/06.10.2023г. трудовото й правоотношение е било прекратено от работодателя на основание чл.71,ал.1 КТ , т.е. в уговорения срок за изпитване. Уволнителната заповед била връчена на ищцата чрез куриерска фирма „Еконт” на 11.10.2023г. с обратна разписка , заедно с трудовите й книжки. Твърди се , че според разплащателните ведомости (фишовете за работни заплати) за месец септември 2023г. на ищцата й се полага нетно трудово възнаграждение в размер на 24, 51 лв , а за месец октомври 2023г. на ищцата й се полага нетно трудово възнаграждение в размер на 84,64 лв, т.е. общо 109, 15 лв , които са погасени с платените на 05.10.2023г. 110 лв , за което бил издаден разходен касов ордер. Изтъква се , че в конкретния случай не се изисква отправяне на предизвестие за уволнението на ищцата, тъй като чл. 71,ал.1 КТ не предвижда такова задължение за прекратяващия трудовото правоотношение на това законово основание , поради което не се дължи и обезщетение за неспазено предизвестие.

В хода на съдебното производство законния представител на ответното дружество – управителят му поддържа оспорването на предявените искове. При устните състезания в заседанието на 15.03.2024г. управителят на ответното дружество е пледирал за отхвърляне на исковете.

Софийски районен съд , 68 състав като проучи събраните по делото доказателства и като обсъди доводите на страните по реда на чл.12 ГПК и чл.235, ал.2 ГПК , намира за установено следното от фактическа и правна страна :

Относно родовата подсъдност на исковете :

Исковата молба първоначално е предявена *пред Софийския градски съд*, пред който е било образувано гр.д. № 11563/2023г. по описа на I-24 състав.

СГС, I-24 състав с определение №12496/19.10.2023г. е *прекратил* образуваното пред него съдебно производство по гр.д. № 11563/2023г. , като е преценил , че исковете са родово подсъдни на районен съд , и е *изпратил делото на СРС* на основание чл.118,ал.2 ГПК. Като необжалвано от ищцата това определение е влязло в сила.

В СРС е образувано настоящото гражданско дело № 62075/2023г. по описа на 68 състав.

Относно процесуалния ред за разглеждане на предявения иск :

Въпреки, че осъдителният иск по чл.128, т.2 КТ е сред изброените в чл.310,т.1 КТ, предявените иски не следва да бъде разгледани по реда на чл.310–чл.317 ГПК, а **по общия исков ред**. В конкретния случай с оглед изричната разпоредба на **чл.310,ал.2 и ал.3 ГПК** не следва да бъде допускано бързо производство за разглеждането на исковете, предявени с исковата молба (наимуневана „жалба”-б.с.), вх. № 93446/ 16.10.2023г. до СГС , тъй като то е *неприложимо* за тези иски , защото *вторият иск (този по чл.220,ал.1 КТ за обезщетение за неспазено предизвестие при уволнение) не е сред изброените в чл.310 ГПК и следователно подлеже на разглеждане по общия исков ред по чл.124 ГПК*, който следва да бъде приложен за всички предявени иски.

Относно осъдителния иск по чл.128, т.2 КТ :

Този иск е НЕОСНОВАТЕЛЕН.

Страните по делото не спорят , а и от представените трудов договор № 122/27.09.2023г. и уволнителна заповед № 84/06.10.2023г. на управителя на „***”ЕООД се установява , че между страните е съществувало *трудова правоотношение* през периода *от 29.09.2023г. до 05.10.2023г.* Ищцата е започнала работа на 29.09.2023г. (което не е спорно и е вписано в трудовия договор № 122/27.09.2023г. – б.с.) , а от 06.10.2023г. трудовото правоотношение между страните е прекратено (видно от посоченото в заповед № 84/06.10.2023г. на управителя на „***”ЕООД- б.с.).

Според чл.2 от трудовия договор № 122/27.09.2023г. страните са уговорили ищцата да изпълнява длъжността „продавач консулт” при *непълно работно време* от *6-часов работен ден* при 5 –дневна работна седмица. Съгласно чл.4 от трудовия договор уговореното основно трудово възнаграждение на ищцата е в размер на 600 лв, като към него се държи и допълнително трудово възнаграждение за трудов стаж и професионален опит от 0,6 % за всяка прослужена година.

Твърдението на ищцата в исковата молба , че е работила четири дни – на 29 и 30 септември 2023г. и на 04 и 05 октомври 2023г. по 14 часа , вместо уговорените 6 часа , *не е доказано* – не са представени никакви доказателства за това. Поради тази причина , че през периода *от 29.09.2023г. до 05.10.2023г. включително* , когато между страните е съществувало

трудова правоотношение , ищцата е работила според уговореното работно време – по 6 работни часа на ден.

Като писмени доказателства по делото са представени фишове за работните заплати на ищцата през месеците септември и октомври 2023г. По своето естество това са извлечения от *разплащателните ведомости* на ответното дружество , които отразяват съответните *счетоводни записвания* според изискванията на Закона за счетоводството. В откритото заседание на 15.03.2024г. ищцата изрично е посочила , че *не оспорва* писмените доказателства , представени от ответника , т.е. включително и фишовете за работна заплата.

Според удостовереното във фиша за работната заплата на ищцата за месец *септември 2023г.* тя е работила *31,58 лв* брутно трудово възнаграждение , а след приспадане на удържките ѝ се полагат *24,51 лв*. Според удостовереното във фиша за работната заплата на ищцата за месец *октомври 2023г.* тя е работила *109,09 лв* брутно трудово възнаграждение , а след приспадане на удържките ѝ се полагат *84,64 лв*. Следователно общия размер на полагащото се на ищцата нетно трудово възнаграждение е **109,15 лв** (24,51 лв + 84,64 лв). Тази сума обаче е *платена* от ответника на ищцата на 05.10.2023г. видно от вписаното в представения по делото разходен касов ордер от посочената дата за сумата от 110 лв. Този ордер не е оспорен от ищцата , която в исковата молба изрично посочва , че от ответника ѝ е платена сумата от 110 лв.

Доколкото вземането по чл.128 ,т.2 КТ на ищцата е *погасено поради изпълнение (платяне)* , искът по чл.128,т.2 КТ е *неоснователен* и следва да бъде отхвърлен.

Относно осъдителния иск по чл.220,ал.1 КТ :

И този иск е НЕОСНОВАТЕЛЕН.

Видно от посоченото в представената по делото заповед № 84/06.10.2023г. на управителя на „***“ЕООД трудовото правоотношение между ищцата и ответника е прекратено на основание **чл.71,ал.1 КТ** в уговорения срок за изпитване в полза на работодателя.

Според посоченото **чл.3** от трудовия договор № 122/27.09.2023г. страните са уговорили *6-месечен срок за изпитване в полза на работодателя.*

При прекратяване на трудов договор в срока за изпитване по чл.71,ал.1 КТ *не се дължи отправяне на предизвестие* (такова се изисква при уволнителните основания, посочени в чл.328 КТ, каквото не е това по чл.71,ал.1 КТ). *Следователно неотправянето на предизвестие и неспазването на срока на предизвестията при прекратяване на трудовото правоотношение по чл.71ал.1 КТ не е основание за възникване на вземане за обезщетение по чл.220 КТ за неспазено предизвестие*, каквото претендира ищцата по настоящото дело.

Предвид изложеното , доколкото претендираното от ищцата вземане за обезщетение за неспазено предизвестие не съществува , искът по чл.220,ал.1 КТ е *неоснователен* и следва да бъде отхвърлен.

Относно разноските по делото:

На ищцата не следва да бъдат присъдени разноски , тъй като с настоящото решение

исковете се *отхвърлят*.

Съдът не присъжда разноски на ответника , тъй като не е предявено съответно искане.

Водим от гореизложеното **СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД,68 СЪСТАВ**

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ изцяло като неоснователни предявените от *Д. В. В.* , ЕГН: ***** , гр.София, ж.к. „***“, против ****** ЕООД*, ЕИК: ***, гр.София, кв. „***“, със съдебен адрес : град София, *** адв. Е. Г., обективно кумулативно съединени осъдителни искове по: **чл.128,т.2 КТ** за заплащане от ответника на *непогасената част от трудовото възнаграждение* за периода *от 29.09.2023г. до 05.10.2023г.* в размер на 370 лв (триста и седемдесет лева) , и по **чл.220,ал.1 КТ** за *обезщетение* за неспазен срок на едномесечно предизвестие за периода от 07.10.2023г. до 07.11.2023г. за едностранното прекратяване на трудовото правоотношение от ответника в размер на 600 лв (шестстотин лева).

Решението подлежи на въззивно обжалване пред СГС в двуседмичен срок от връчването на съобщението до всяка от страните с преписа от решението (чл.259,ал.1 ГПК във връзка с чл.7,ал.2 ГПК).

Съдия при Софийски районен съд: _____